

Praha - Žižkov, 27. 1. 2019
P. Jareš

Brzda obviňování **Za 3, 1 - 5**

Do křesťanského rozhlasového vysílání se dovolala věřící žena. A jestli prý je možné, aby se do nebe dostal křesťan, který spáchal sebevraždu. Byla křesťankou 6 let. Z počátku svou víru prožívala velmi radostně a ve svém sboru byla velmi aktivní. V její církvi byl velký důraz na vítězství. Heslo: „ Ty a Ježíš můžete přemoci cokoliv. “ Problémem bylo, že u ní to takto nefungovalo. Stále zůstávala svobodnou matkou, která se potýkala s nadváhou a hněvem. Učili ji, že když bude dělat všechny správné věci, Bůh ji vysvobodí. Ale nedělo se to. Stále selhávala, až začala pomýšlet i na sebevraždu. Telefonát do rádia se však stal prvním krůčkem k její záchraně. Hlubší pochopení Boží milosti jí pomohlo ven z jejích sebevražedných myšlenek.¹

Záměrem našeho nepřítele Satana je zabránit lidem, aby uvěřili v Ježíše Krista (2K 4, 4). A když už konečně uvěříme, je v jeho zájmu brzdit náš duchovní růst. Tak se stává, že mnozí zprvu nadšení křesťané se po čase jaksi zaseknou. Skrze Zacharjáše mluvil Bůh k lidem, kteří také byli jaksi zaseknutí. Byli to Židé, kteří se do své země vrátili ze zajetí v Babylónii. Sám Bůh je kdysi do zajetí poslal; byl to trest za jejich hříchy. Později jim Bůh dovolil, aby se vrátili a začali znovu stavět zbořený chrám v Jeruzalémě. Jejich nepřátelé však pomocí intrik a žalujícího dopisu perskému králi dosáhli zastavení stavby (Ezd 4). Podobně to často vypadá i s námi. Vrátime se k Bohu. Začneme doopravdy věřit v Krista. Děláme pokroky. Pak se ale někde něco zasekne. Uvzňme na mrtvém bodě. Bůh tehdy poslal k navrátilcům proroky Agea a Zacharjáše (Ezd 5). Proroci mluvili slova napomenutí a povzbuzení. Patřila mezi ně i slova, která jsme dnes četli z Bible.

Nepřítel brzdí náš duchovní růst různými způsoby. Zacharjásovo vidění nám připomíná jednu z jeho osvědčených brzd – obviňování. Klame nás pocity viny, pocity zavržení, myšlenkami o naší bezcennosti, a tak podobně. Hodilo by se mu, kdybychom uvěřili, že jsme Boha zklamali, a že Bůh už s námi kvůli našim hříchům skoncoval.

Ve svém vidění spatřil Zacharjáš velekněze Jóšuu. To byl muž, který se vrátil z Babylónie v první vlně navrátilců. Velekněz zastupoval celý národ před Bohem. Představuje tu vlastně celý národ Izrael. Představuje celou společnost Židů, kteří se vrátili ze zajetí. Stojí před poslem Hospodinovým, tedy před Bohem. Ovšem po jeho pravici stojí Satan, aby proti němu vznesl žalobu. SATAN v hebrejštině znamená „ protivník “ nebo „ žalobce “. Slova „ vznesl žalobu “ (v.1) jsou překladem hebrejského slovesa S-T-N, od něhož je jméno Satan odvozeno.

¹ Bob George, *Classic Christianity*, str. 121n

Satan tu tedy je, aby obvinil. Z čeho asi? Chce pravděpodobně vznést námitku, že pro své hříchy nemá Jóšua právo být veleknězem. Podle této logiky by měl Bůh zavrhnout i vyvolený národ Izrael. Vždyť Izrael selhal. Izrael zradil Boha. Lpí na něm vina. Satan ale nehraje fér hru. V jednu chvíli nás ponouká k hříchu. Jakmile však podlehneme, stává se z něho kazatel ctnosti a žalobce. A v naší mysli se pak ozývají obviňující myšlenky. I jako křesťané pak můžeme žít s pocitem nečistého svědomí. Žijeme s pocitem, že nejsme hodni. Žijeme s pocitem selhání. Žijeme s dojmem, že se Bohu už nikdy nemůžeme líbit.

Duch svatý nás rovněž usvědčuje z hříchu. Ovšem mezi usvědčováním ze strany Ducha svatého a mezi obviňováním ze strany ďábla je podstatný rozdíl. Když nás usvědčuje Duch svatý, ukazuje nám také *východisko* v Kristu. Ďábelské obviňování budí dojem *bezvýchodnosti*. V ďáblově podání nás kvůli našemu selhání Bůh už nadobro zavrhl. Měli bychom jít od toho. Už ani jakoby nemělo smysl se modlit, poněvadž Bůh nás (prý) neslyší. Duch svatý nám ale ukazuje východisko, kterým je Ježíš Kristus.

Jóšua se nehájí sám. Ani my bychom se neměli hájit sami. Neměli bychom se s ďáblem pouštět do diskuze. Je to slepá ulička. Jediným řešením je spolehnout se na Boha. Jediným řešením je spolehnout se na to, co pro nás vykonal Kristus. Zacharjáš slyšel, jak Bůh Satana napomíná. Bůh si vyvolil Jeruzalém. Židé jsou Božím lidem. Jsou Božím lidem, protože se tak Bůh rozhodl. Nejsou Božím lidem proto, že by byli nějak lepší než ostatní lidé. Navíc, Jóšua je oharek vytažený z ohně. On už společně se svým lidem prošel ohněm Božího soudu. Tím ohněm soudu bylo babylónské zajetí. Jakoby tu Bůh Satana říkal: „Co ještě chceš? Vždyť soud za jeho hříchy byl už vykonán!“ Rozsudek za všechny naše viny byl už vykonán na Kristu. Když jsme uvěřili v Krista, zemřeli jsme duchovně spolu s ním (Ř 6, 6 – 8). I my jsme tedy těmi oharky vytaženými z ohně. Oheň Božího soudu už nás v Kristu spálil, takže už pro nás není odsouzení. Ano, když vědomě setrváváme v hříchu, je to překážkou našeho prožívání blízkosti Boží. Je to i překážkou naší použitelnosti pro Boží dílo. V takovém případě bychom měli činit pokání. Naše selhání však neznamenaají, že Bůh s námi skončil. Proto můžeme ďáblovu obviňování a odsuzující slova odmítnout jako lež.

Zacharjáš ve vidění také spatřil, že Jóšua má na sobě špinavé šaty. Špinavý šat je symbolem viny Izraele (srov. Iz 64, 6). Na Boží pokyn z Jóšuy tento špinavý šat svlékají. Místo něho mu dávají na hlavu čistý turban a oblékají mu slavnostní roucho. To je obraz ospravedlnění, neboli zbavení viny. To je něco, co s námi dělá Bůh, když uvěříme v Ježíše Krista (Ř 3, 21 – 24). Apoštol Pavel mluví o tom, že jsme si křtem oblékli Krista (Ga 3, 27). Nyní jsme v Božích očích čisti - spravedliví. Bůh nás neustále přijímá jako svoje děti. To nás má vést k úsilí o svatost, o kterém píše apoštol Petr (2P 1, 4 – 9). V Kristu nás Bůh vidí jako nevinné. To je naše vítězství nad ďábelským obviňováním.